

LÉLEKVESZTŐ

STILLER KRISZTA versei

Századik vers a szerelemről

Kint szerdai szél szava szisszen.
Árnyékban a fényteli termék.
Rád várva de messze az ablak.
Én állok, a fák menetelnek.

Tél köss neki holdlila sálat,
utcákon a jég citerázik.
Éj lágyan ölelve borítsd be
felhőtakaródba, ha fázik.

Nem tartozom ennyi sikolynak.
Széttépve a tegnapi számla.
Én vérzek – a fák feje gézben.
És hópuha csend ül a számra.

Lélekvesztő

Nincs kérdésem, csak a választ várnám,
tenyerem hűvös levélnehezék.
Fénylő kígyó tekereg a párnán,
és megnyílik a bádoglemez ég.
Szivárványt köp, míg szalad egy felhő,
Tükörben kislányarc, és szűk szemén
árnyék játszik, ami lassan felnő,
suttog: ő nem te, és az én sem én.
Esteledik. Féregzöld a vénám.
Tút vár, vattát és némi alkoholt.
Fehér alak simít végig némán,
mesélni kezd, hol sárkány van, kobold.
Fehér tündér, kapsold fel a lámpát,
szurokszín az örvény, és nem értem.
Nyiss falat, hogy fény zuhanjon ránk át.
Kicsi vagyok. Lélek a sötétben.

Hajnalhasadás

Jó reggelt kívánok, folyton, már több éve.
Eddig nem jött össze, csak a holdfény lángolt.
Bezártam az ajtót, nem váltam köddé, de
ahonnan jöttem, az mindig más világ volt.
Szürke még a testem, lassan úgy nyolc óra,
Az asztalon rohad háromnapnyi moslék.
Kávéből sem telik, már csak az olcsóra.
Zakatol a szívem, mintha lelket mosnék.
Elég tiszta lett, de mégsem terítem ki,
csak magamban tartom, megint bennem poshad.
Nincs már rajta zárjegy, nem írta még senki:
vigyázat, az álom életet okozhat.

Romantikus vers

istenből lettem ember én
akin az élet átrobog
éles a szemed, döfd belém
ringass úgy, mint a lágydrogok
fogd meg a csuklóm véresen
táncolj, akár a házfalak
ne rejtsd a csontod édesem
a halál úgyis átfarag
külön sem volt túl szép utunk
együtt hogy mennénk többre mi
egymással élni nem tudunk
tanulj meg velem dögleni